

[Aksel Larsen.]

man på grundlag af denne undersøgelses resultat derefter bedre vil være i stand til at tage stilling til, ikke hvor meget Danmark skal studere, hvad der sker internationalt — det skal vi også — men hvad vi skal gøre herhjemme, hvor vi dog i sidste instans er i stand til selv at beslutte, hvad vi vil gøre: om vi vil opretholde militæret eller vi ikke vil opretholde det.

Udenrigsministeren (*Per Hækkerup*): Jeg skal ikke gøre særlig mange bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Jeg kan sige, at jeg for mit vedkommende har ikke noget imod, at folketinget henviser forslaget til folketingsbeslutning til et udvalg, men det synspunkt, som vi i regeringen har med hensyn til de af det ærede medlem rejste problemer, mener jeg i hovedsagen at have givet udtryk for. Regeringen har nedsat et nedrustningsudvalg, der, som jeg nævnte, består af repræsentanter for udenrigsministeriet, forsvarsministeriet og forsvarsstaben samt af to af regeringens medlemmer, og som overvejer problemerne i forbindelse med nedrustningen.

Jeg kan oplyse det ærede medlem om, at det er meddelt offentligheden, at tre af de nordiske forsvarsministre har foranlediget, at der arbejdes med planer om opstilling af et kontingent af frivillige, der skal stå til rådighed for FN, en interessant tanke, som man fra regeringens side, og jeg forstår også fra anden side, ser på med sympati, og som man har arbejdet med i snart et par år.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen taler om vanetænkning, men jeg tror nok, jeg må have lov til at minde det ærede medlem om, at det er erfaringerne fra Danmarks historie, der har ført til, at vi nu fører den udenrigs- og forsvarspolitik, som vi gør. Det ærede medlem ved lige så vel som jeg, at det parti, jeg tilhører, troede på, at hvis Danmark afrustedes isoleret — og det gjorde

vi praktisk og faktisk i 20erne, gradvis — så ville vi vise vejen, og andre lande ville følge vort udmærkede eksempel, og det ærede medlem ved lige så godt som jeg, at det blev ikke resultatet af vore anstrengelser. Det ville have været vanetænkning, hvis vi krampagtigt havde fastholdt denne tankegang uanset de erfaringer, smertelige, vi havde gjort, og jeg forstår, at det ærede medlem heller ikke for sit vedkommende fastholder denne vanetænkning, da det ærede medlem jo som medlem af samlingsregeringen umiddelbart efter Danmarks befrielse accepterede, at Danmark skulle have en positiv forsvarspolitik. Men jeg erkender, at man naturligvis kan ændre sin opfattelse, og jeg forstår, at det ærede medlem altså totalt har ændret sin.

Jeg må måske have lov at gøre det ærede medlem opmærksom på en lille tankefejl — eller måske er det mere. Når det ærede medlem taler om, at man i de planer, der har været fremført om etablering af atomfrie zoner i Europa, har opereret med, at Danmark skulle være en del af disse zoner, så må jeg sige, at det gælder kun i ganske enkelte af de planer, der har været forelagt, og det gælder ikke, sådan som det er sagt både af det ærede medlem og af den ærede ordfører for forslagsstillerne i fremsættelsestalen — jeg forstår ganske vist, at man har skiftet ordfører her i debatten. Det ville dog være ganske overflødigt at inddrage Danmark i en atomfri zone, så sandt som vi er atomfri, og det ved det ærede medlem godt. Når det ærede medlem opererer med den tanke, at man havde planer om at inddrage Danmark i en atomfri zone, kan jeg dertil kun sige, at det er helt urimeligt at stille problemet op på den måde, for Danmark har ingen atomvåben. Jeg ved ikke, hvorfor man overhovedet skulle bekymre sig om at inddrage os i en atomfri zone.

Men som sagt, jeg skal ikke have noget imod, at man ser nærmere på forslaget til folketingsbeslutning, hvis det ærede medlem ønsker, at det skal henvises til et udvalg.